

[Søren Andersen.]

Jeg havde egentlig troet, at vi her var på linje med regeringen, på linje i vore bestræbelser for at skabe en almindelig folkepension. I alle tilfælde var regeringen og mit parti i 1961, da kommissionen nedsattes, enige i de nuværende fradragsreglers skadelige virkning over for opsparingen, over for beskæftigelsen. Denne enighed varede faktisk også ved kommissionsarbejdet ud.

Når den højtærede minister nu i sit for-svar for den nye pensionsydelse henviser til den mindretalsbetænkning, som de to ærede medlemmer fru Grethe Philip og hr. Niels Mørk har afgivet, så ser jeg intet, der peger hen mod nævnte pensionstillæg. Nej, de to ærede medlemmers udtalelser føjer sig faktisk smukt ind i tankegangen om almindelig folkepension.

Den eneste undtagelse, der måske kan påpeges, er boligtilskuddet, som nævnes i særudtalelsen hos de to nævnte medlemmer. Det kan heller ikke nægtes, at man her står over for et særligt problem. Jeg savner i øvrigt også en vurdering af dette problem i den højtærede ministers lovfor-slag og tale. Det er jo en kendsgerning, at pengene ikke slår lige godt til, hvad enten pensionisten bor i en af de dyre, nye lej-ligheder eller i en billig bolig i den gamle boligmasse: Om det kunne vi tales ved og skabe en fornuftig ordning. Så længe bolig-problemet ikke er klaret, kan det være af betydning at se på det. Der kan være flere veje, og jeg skal ikke her fæstne mig ved en bestemt. Der kunne være tale om boligtilskud, men der kunne også være tale om i stedet for at nedsætte det nuværende rådighedsbeløb at forhøje det og fortsat bruge det og have lidt større midler til rådighed til at klare problemerne omkring den uensartede pris for bolig.

Jeg synes, den højtærede minister kunne skabe en begyndende harmoni ved at sætte lejen op i de billige pensionsboliger i stedet for at halvere sit foreslåede pensionstillæg. Resultatet er det samme, men det skaber lidt mere harmoni.

Regeringens forslag er i virkeligheden blot — sådan kan man i hvert fald betragte det — en forhøjelse af den nuværende ind-tægtsbestemte folkepensions grundbeløb kombineret med en forlængelse af fradrags-reglerne nedad. Den indtægt, som pensio-

nisterne kan have, før der sker fradrag i folkepensionen, er i øjeblikket brudt. Tal-lene er forskellige afhængigt af, hvorfra ind-tægterne kommer, men resultatet er altså, at fradragsreglerne skubbes nedad. At gå omvejen over en særlig beregning af dette tillæg i stedet for ganske enkelt at indregne det i satserne er for mig at se lovlig meget kineseri.

Venstre har for længst sagt, at vi ønsker, at folkepensionen skal følge velstandsstig-ningen. Det vil sige, at vi havde regnet med et tillæg til folkepensionen, men vi havde også regnet med, at tillæg skulle gives til alle. Dernæst har vi vel tænkt på, at nogle penge måtte bruges til at skabe mere harmoni i udgifterne til bolig. Måske kunne de, der får fordel af fradragsreglernes afvik-ling, vente med at få deres pensionstillæg indtil 1970.

Lad mig i øvrigt i samme forbindelse nævne — det er vanskeligt helt at have overblik over problemerne — at det kom-mer mig for, at der ligesom er et lille mellemrum mellem dem, der skal have det af ministeren foreslåede pensionstillæg, og dem, der får fordel af fradragsreglernes afvikling. Hvis dette er tilfældet, harmo-nerer det dårligt med de almindelige, ofte fremsatte udtalelser om, at de nuværende folkepensionister skal tilgodeses. Jeg ved ikke, om tillægget ud over sygekassekontin-gentet, som i 1965-66 skal ydes med 420 kr. årlig, er rimeligt og forsvarligt i den givne situation; det er vanskeligt på stå-ende fod at bedømme det.

Jeg synes i øvrigt, det er en noget ensi-dig bedømmelse, den højtærede minister giver udtryk for, når han udelukkende vurderer og nævner forholdet mellem en københavnsk folkepensionists og en arbejds-mands indtægt. Vi er jo blevet enige om, at folkepensionen må være ens for alle. Det ville i øvrigt være på sin plads — og jeg tror, tiden er inde til det — at få en saglig vurde-ring af det hensigtsmæssige forhold mel-lem en gennemsnitsarbejders løn og en folkepensionists rimelige levestandard. Med den store indtægtsudligning, der har fun-det sted i vort samfund, er problemet i ikke ringe grad blevet et problem om forholdet mellem aldersklasserne, mellem de grupper, som er i den arbejdsdygtige alder og har forsørgerbyrder, og dem, der er gamle. Til